

²⁰De milyen dicsőség az, ha kitartóan tűritek a hibátok miatt kapott verést? Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót, és tűritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében. ²¹Hiszen erre hívtattok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ²²ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, ²³mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. ²⁴Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. ²⁵Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt vasárnap ott fejeztük be, hogy – ahogyan Ézsaiásnál olvastuk – akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok...

Az Istenben bízó ember szárnyra kel. És valóban sokszor tapasztaltam én is azt, hogy amikor az életem középpontjába magam helyett engedem belépni Istent, akkor a dolgok sokkal könnyebben mennek. Csak ugye ez elég nehéz. A költészet napja lesz holnap: Babits Verse jutott eszembe: A lírikus epilógja

Csak én bírok versemnek hőse lenni,
első s utolsó mindenik dalomban:
a mindenséget vágyom versbe venni,
de még tovább magamnál nem jutottam.
S már azt hiszem: nincs rajtam kívül semmi,
de hogyha van is, Isten tudja hogy' van?
Vak dióként dióban zárva lenni

S törésre várni beh megundorodtam.
Büvös körömből nincsen mód kitörnöm,
Csak nyílam szökhet rajta át: a vágó –
de jól tudom, vágyam sejtése csalfa.
Én maradok: magam számára börtön,
mert én vagyok az alany és a tárgy,
jaj én vagyok az ómega s az alfa.

Ha megfigyeljük, akkor a legtöbb „sikeres” költő verseiben éppen ez jelenik meg. Keresik az Istent, de a legtöbb esetben nem találnak rá, és miért nem, mert csak saját magukkal a középpontban tudják elképzelni. És valljuk be, a legtöbb ember így képzelem és kezeli Istent.

Olyan ez, mint a Föld Naphoz való viszonya. Amíg azt gondolták, hogy a Föld lapos, azt mondták, a nap tesz egy kört körülötte. Amikor rájöttek, hogy a gömbhöz közelít a Föld alakja, akkor méginkább megerősödött ez a nézet, hiszen, ha a Földről nézzük, akkor a Nap valóban mozgásban van. Így is mondjuk: felkel, delel, nyugszik. A nap mozog. És amikor a középkorban valaki azt mondta, hogy éppen fordítva van, a Föld kering a Nap körül, akkor minimum kinevették, meghurcolták, esetleg kivégezték eretnokség miatt. A tudomány mai állása szerint a helyzet még ennél is sokkal bonyolultabb és a gravitációs kölcsönhatások, a csillagok egymáshoz képesti mozgása, vagy a bolygók, így a Föld nem sík pályán való keringése, és saját tengelye körüli forgása szinte átláthatatlan rendszert eredményez. De egy biztos, egy működőképes szisztéma szerint valamiféle rend szerint mozognak az égitestek. Visszatérve a mondanivalónk szempontjából lényeges részre: az embernek nagyon nehéz volt átálni a geocentrikus, Föld középpontú világnézetéről a heliocentrikus, azaz Nap központúra. Mára azért, általánosan elfogadott, hogy a Föld kering a Nap körül.

De vajon ugyanilyen általánosan elfogadott-e, hogy nem az Isten kering az ember körül? Hogy nem az ember, nem te és én vagyunk a középpontban? Legalábbis a dolgok akkor tudnak működni, és akkor tudunk szárnyra kelni, ha magunkat héttérbe tudjuk helyezni és Isten kerül az életünk középpontjába.

A mai nap igéje Péter apostol leveléből való. Péter Jézus tanítványai közül az első, róla tudjuk a legtöbb információt. Halásként kapta az elhívását majd a tanítványok vezetőjeként találkozunk vele. A levelét a kis-ázsiai gyülekezeteknek írja. Minden bizonnyal személyes kapcsolat volt közte és a gyülekezetek között, és ahogyan Pál, úgy Péter is többször járt ezekben a gyülekezetekben.

Megmondom őszintén, hogy korábban nem sokat foglalkoztam ezekkel a „kis” levelekkel itt a Biblia végén. Olvastam őket, még talán idézni is tudtam, de mivel azért általában Pál leveleit olvassuk és azokról prédikálunk, ráadásul a teológián a professzorok is inkább Pállal foglalkoztak, így Péter, János, Júdás és Jakab levele hátrébb sorolódott. Aztán néhány évvel ezelőtt elém kerültek, és nagyon megszerettem őket. Sokszor ugyanolyan mély teológia van bennük, mint a páli levelekben, mégis sokkal egyszerűbbek, ráadásul ők első kézből, Jézus közvetlen tanítványaiként írnak, tehát érdemes odafigyelni a gondolataikra, mert ők magától Jézustól látták, hallották, vették át és adták tovább a tanítást.

Péter ebben a levélben olyan közösségeknek ír, amelyek sokat szenvedtek ebben az időben az üldözésektől. A célja, hogy kitartásra biztassa őket.

Már a múlt héten is a vasárnap témája ebből a levélből szólalt meg: mint újszülött csecsemők... és most is, és a jövő héten is éppen ebből a fejezetből kapjuk az alapigét.

Péter alapvetése, hogy miután ezek az emberek hívők lettek, miután Jézust helyezték életük középpontjába, hogyan maradhatnak meg ebben a hitben, hogyan erősödhetnek, hogyan maradhat a levegőben a szárnyra kelt sas.

1990-ben a pápai repülőtéren nyílt napot tartottak. Ez volt az első alkalom, hogy civilek bemehettek a repülőtérre. A fő attrakció két Mig23-as vadászgép bemutatója volt. A két gép a levegőbe emelkedett, szédítő magasságokba. A hangosbemondó végig kommentálta az eseményeket: és most Soproni Károly őrnagy átrepül a nézők feje fölött. De a gép a nézőktől néhány száz méterre a földre csapódott, a pilóta életét veszítette. Az esemény mélyen belém ivódott, egy karnyújtásnyira voltam tőle a kifutópálya szélén ültem. A későbbi magyarázatokban az szerepelt. Az őrnagy imponálni szeretett volna a gyerekeinek és ezért hibák sorozatát vétette, pedig előtte számtalanszor begyakorolta a repülés minden részletét. Hiába, az életével fizetett, mert a saját feje után ment, és nem követte az utasításokat.

Péter apostol azt mondja a szenvedések között élő, üldözött, nemrég keresztyénné lett testvéreinek, akik ott szárnyalnak a levegőben: kövessétek az utasítást, kövessétek Jézus Krisztust, még a szenvedésben is. *Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót, és türiitek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében.* ²¹ *Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek:*

A görög kifejezés amit itt úgy fordítunk, hogy példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek, úgy is fordítható, hogy „mintát adott nektek, hogy nyomait kövessétek”. A lényeg a nyomkövetésen van. Azon, hogy lépésről lépésre kövessük őt, ne akarjunk egyénieskedni, hősödni, másoknak imponálni. Azt tegyük, ami a hivatásunk, azt viszont tegyük.

Daninak vannak óvodás fejlesztő füzetei, amelyekben van olyan feladat, hogy egy szaggatott vonallal megrajzolt mintát kell átrajzolni, követve a vonalat. Nyomkövetés ez. De bizonyára nem csak én játszottam (még felnőttként is) azt, hogy valakinek a hóban hagyott lábnyomát követtem, vagyis beleléptem a lábnyomába. Ahogy nekem sem sikerült a nyomkövetés és néha mellé léptem, úgy Daninak sem sikerül tökéletesre a vonal, de a lényeg, hogy arra figyel, azt követi, és vissza-visszatér.

Péter szerint Jézus mintája: ²² *ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját,* ²³ *mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél.*

Péter mondja ezt, az, aki ott volt mellette, aki a barátja volt, aki éjjel és nappal látta a Mestert. Jézus nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el száját...

Hol vagyunk mi ettől? Hogyan követjük mi a Mestert? Hogyan lépegetünk a lábnyomában?

Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem.

Máté lejegyzte, hogyan tanította Jézus a tanítványait. Péter ezt a tanítást adja tovább. A keresztet fel kell venni.

Akik azt gondolják, hogy az Istennel járás azt jelenti, hogy az Isten folyamatosan megoldja a nehézségeket, a problémákat, hogy ő egy segítőgép. Aki egy ilyen Istenben szeretne hinni, az csalódní fog, ahogyan Jézusban is többen csalódtak: ettől fogva nem jártak több vele – olvassuk a tanítványok visszaemlékezésében. Mert Jézus követése azt jelenti, hogy magamat kivesszem a középpontból, őt helyezem oda, én pedig rá nézek és őt követem, akkor is, ha ez az út tele van küzdelmekkel, nehézségekkel. Hanga mindenben követi a bátyját, Danit, de mivel kisebb, nem mindent tud úgy megcsinálni. Néha elesik, beüti, van olyan is, hogy sírni kell. De akkor Dani visszafordul, odamegy átöleli a kishugát, és azt mondja segíték, és mennek tovább felfedezni a végtelent.

Péter azt mondja: ²⁴ *Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.*

Jézus arról beszélt, hogy aki követő őt, az eljuthat az Atyához, Péter most arról beszél, hogy ez miért lehetséges. Azt hiszem ennél egyszerűbben és szebben nem lehet megfogalmazni a húsvéti csodát:

²⁴ *Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg.*

A mi bűnös énünk helyett a keresztet állította a középpontba, hogy Isten arra nézzen, amikor ítéletet tart ebben a világban. Ha én vagyok a középpontban akkor rám néz, ha a kereszt van a középpontban, akkor Isten arra néz. Ennyire egyszerű. De, hogy a kereszt maradjon a középpontban, ezért nagyon kell figyelni Jézusra. Péter ezt így fogalmazza meg:

²⁵Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.

A mai vasárnapot úgy is nevezik: a jó pásztor vasárnapja. Jézus maga mondta saját magáról: én vagyok a jó pásztor... a jó pásztor: ⁴Miután kieresztette saját (juhait), megindul előttük, és a juhok követik őt, mert ismerik hangját.

Megismered-e a jó pásztonak Jézusnak a hangját, aki arra hív, hogy kövessük őt. Nagyon jó eligazítást kaptunk az igében, és kaphatunk még valamit, a Szentlélek ajándékát és vezetését, a mi dolgunk, hogy a levegőben tartsuk a gépet, hogy ne saját magunkat mutogassuk, hanem mutassuk meg mások számára is Jézus Krisztust. Azt, aki a szenvedésben, a nehézségek között, a lehetetlennek hitt helyzetekben is ott áll előttünk, és mutatja az utat.

Turmezei Erzsébet azok közé a költők közé tartozik, akik nem csupán keresték az Istent, hanem tudták azt, hogy Isten rájuk talált, és az életük középpontja lett:

Amerre most jár

Annyi szívben felébred valami
hívogató vágy: útra kelni egyszer.
Járni, amerre Jézus lába járt.
Látni a Golgotát látó szemekkel.
Hallgatni az olajfák suttogó
beszédét... azt a titkos, bús beszédet.
A szent helyen, hol imádkozva vérzett,
belenézni a holdas éjszakába.
Ellátogatni kis Betániába,
mindenüvé, amerre elhaladt.
És lélekben királlyá gazdagodni
a szent, ezer emlékű út alatt.
Nekem ez a vágy idegen maradt.
Más volt a vágyam: Nőtt... növekedett...
lett belőle sóvárgás, akarat,
követelés: egyedül arra menni,
amerre Jézus lába most halad.
Nem von a régi csodák földje.
Új csodák életföldje vár.
Feltámadást, erőt ujjongva hirdet
a százvirágba zsendülő határ.
S az élő Krisztus feltámadva jár.
Magyar nyomort gyógyít. Édestestvérem
vak szemét nyitja színre, fényre meg.
S bár útait szememmel el nem érem,
A lelkemen sejtésük átremeg.
Mért mennék messze, idegen vidékre
keresni, földi útja merre vitt?
Most akarom a lépteit követni:
Az élő Krisztus lépteit